

**Programma Quo Pro-Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Bacmeisterus,
D. Med. & super. Math. Pr. P. Viri ... Dn. Hinrici Biermanni, I.U.L. ac Sereniss.
Suecorum &c. &c. Reginae, Christinae, a primariis in Pomerania officiis, In Urbe
patria Stralsundendi 13. Augusti pie denati, ibidemq[ue] 26. Eiusd. solenniter
componendi, acerbissimum Funus indicit, honorisq[ue] ... prosequitur**

Rostochii: Kilius, [166]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746813988>

Druck Freier Zugang

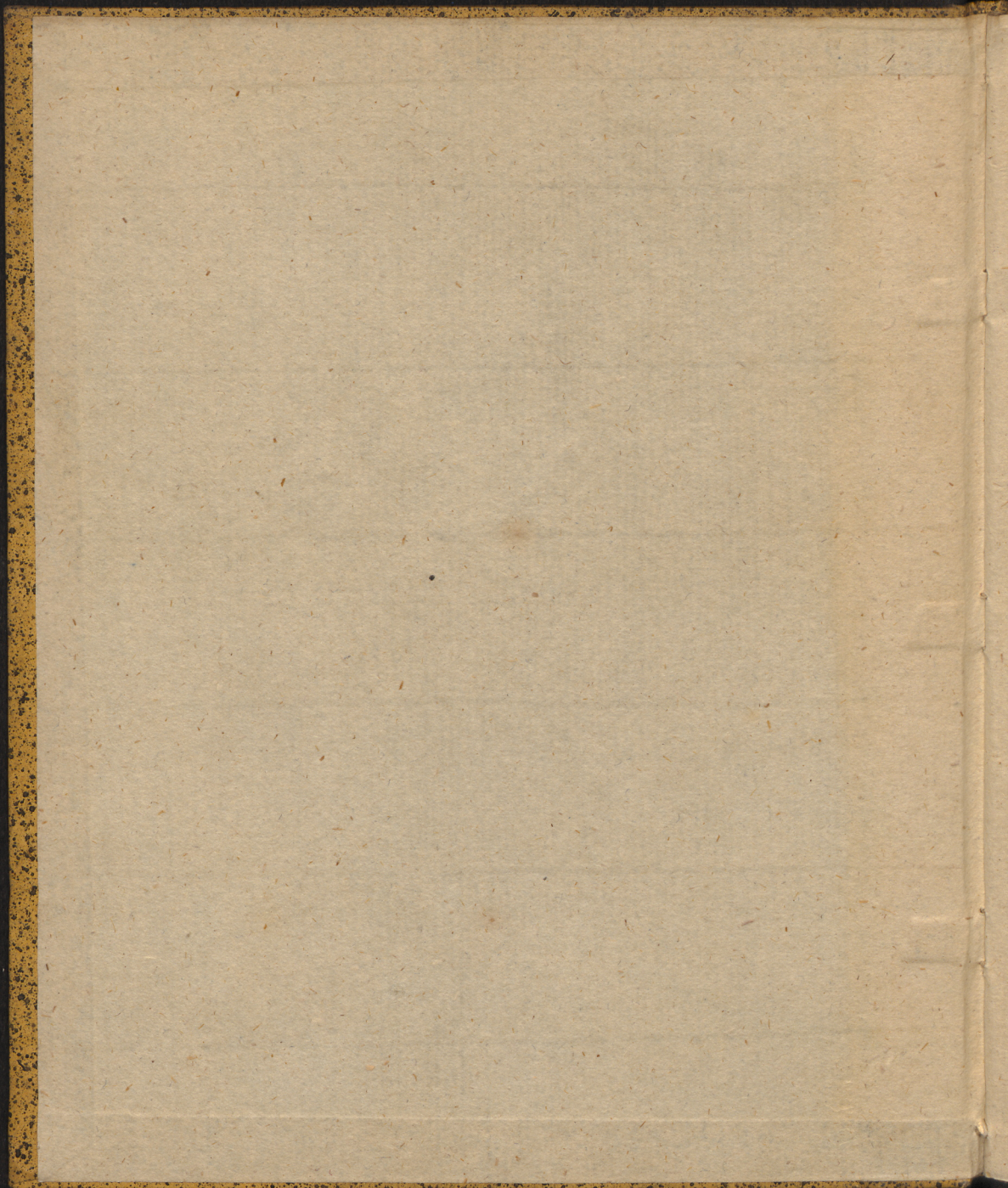

Bacmeister, J.,
in H. Biermann.

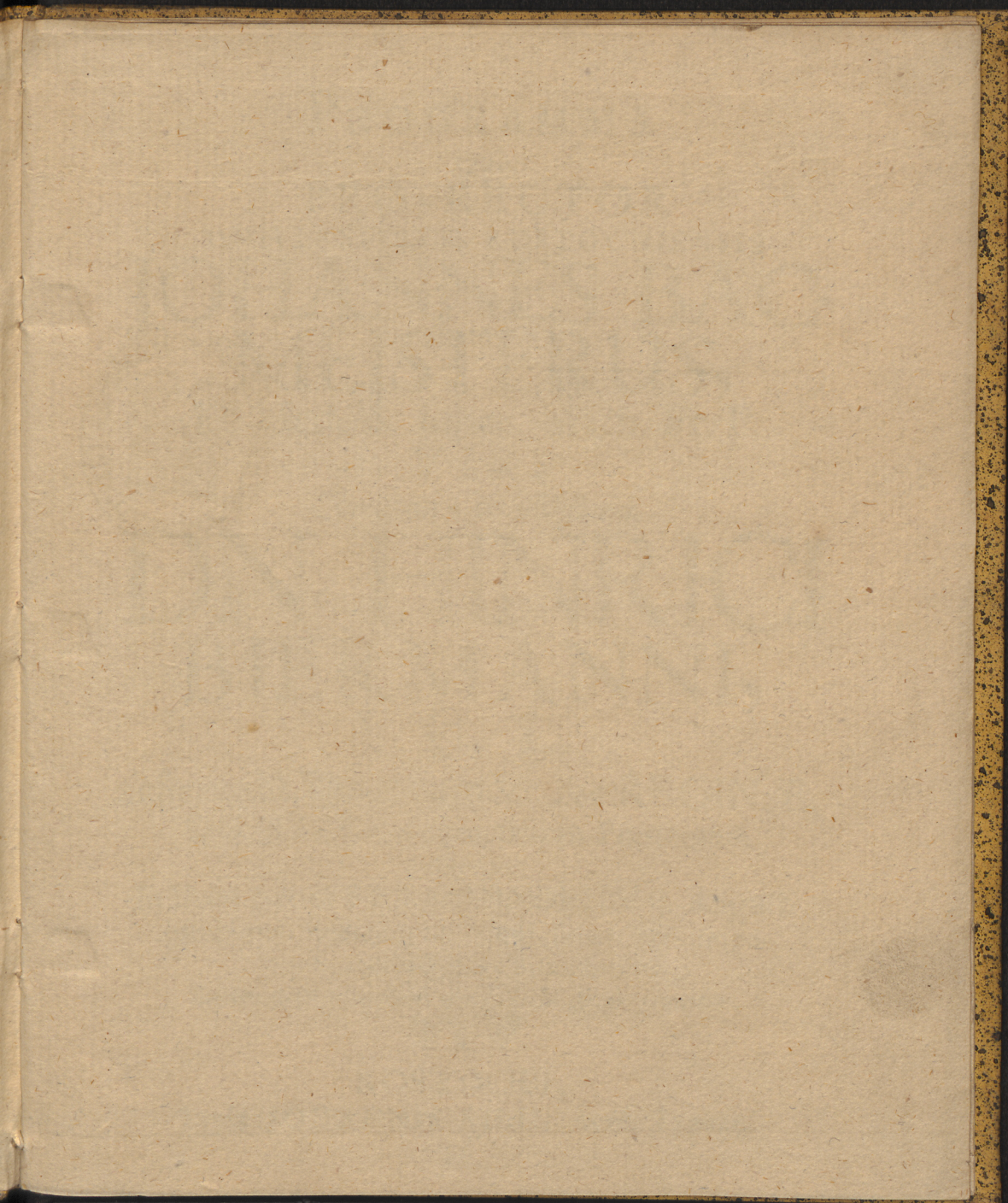
R. 1666.

26.

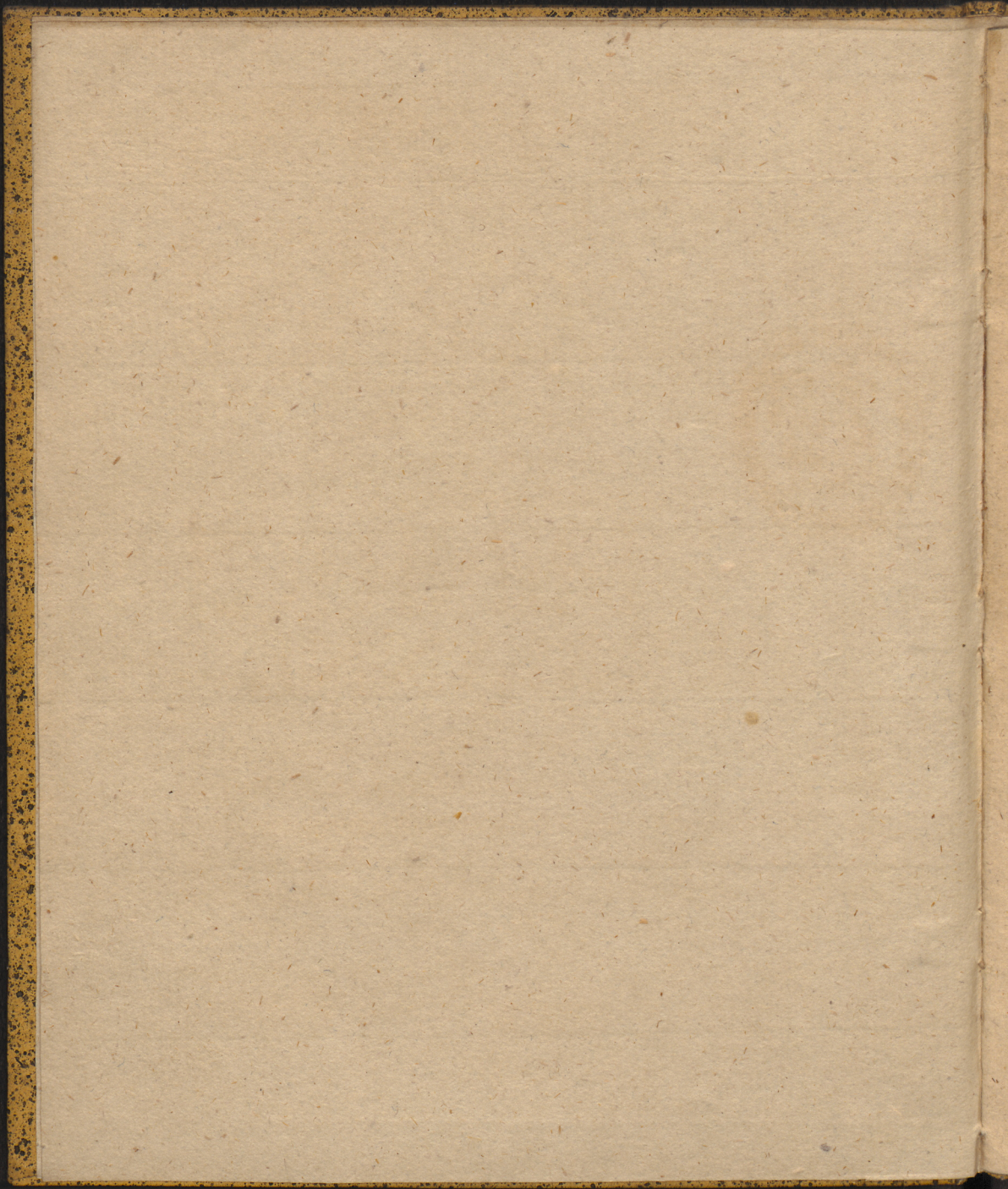

PROGRAMMA

Quo

PRO-RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOHANNES BAC-
MEISTERUS,

Med. & super. Math. Pr. P.

VIRI

Clarissimi Consultissimiq;

DN. HINRICI
BIERMANNI,

I. U. L.

acSereniss.Svecorum&c.&c.REGINÆ,

CHRISTINÆ, à primariis in Pomeraniâ
officiis,

In Urbe patriâ STRALSUNDENSI 13. Augusti

piè denati, ibidemq; 26. Ejusd. solenniter compo-
nendi, acerbissimum Funus indicit,

honorisq; & supplicis gratiâ L. M. 2. prosequitur.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

26.

Uculentissimā profe-
cto planeqvē eximiam in
Gentilibus rerum munda-
narum cernere est sapienti-
am; quos præcipuē, ubi mi-
seriam humanam, aut, quā
nauci ac nihili, quod ad vi-
liorem nostri partem atti-
net, mortales simus, secum agitant, adeo compositē
verequē scribere ac loqui videas, ut vel sacramento
firmare ausis, elegantius neminem vel ex eorum po-
tuisse numero, quibus calamum tinxerit, verbaquē
præverit ipse SACER SPIRITUS. Ecce! quā
præclari, nostro quidem sunt iudicio, versus illi Co-
micorum Principis, & γραμματα Atheniensis ME-
NANDRI; quos dare ex fonte primū, dein ex
versione sic satis genuinā latinē denuo (nam jam an-
te parili, quā hæc ipsa commentamur, occasione,
eorundem meminimus) recitare lubido est;

Όχι

Ὅταν ἀδέναι θέλῃς σταυρὸν ὅστις εἶ,
 Ἐμβλεψον εἰς τὰ μνήμα' ὡς ὁδοιπορεῖς
 Ἐν ταῦτ' ἐνεστὶν ὅσα καὶ κούφῃ κόνις
 Ἀνδρῶν βυσιλέων, καὶ τυράννων καὶ σοφῶν
 καὶ μεγαφρονέντων ὅππῃ γένει καὶ χεῖρεσσιν
 Αὐτῶν τε δόξῃ καὶ καλῶ τῶν σωμάτων.
 Καὶ ἔδδεν αὐτῶν δ' ἐπὶ ῥέεσσι χεῖν Θ.
 Κοινὸν τὸν αἶθρην ἔχον οἱ πάντες βροτοί.
 Πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίνωσκε σταυρὸν ὅστις εἶ.

Hocest:

*Novisse si vis, qualis aut quisnam sis,
 Hominum sepulchra, dum peregrè is, inspice:
 His ossa, pulvis, atq; inanis clauditur
 Regum, Tyrannorum, & Virum sapientium
 Superbientumq; opibus & propagine,
 Suâq; gloriâ atq; formâ corporis:
 Et tamen eorum tempori nil restitit.
 Communis est DIS omnibus mortalibus.
 Hac intueri, & discito qualis sis.*

Hæc Menander : quibus profectò nil vel exco-
 gitari quicquam poterat excellentius. Enimverò
 quibus nasci datum est, his utiquè diem aliquan-
 do obeundi suum inevitabilis imponitur necessi-
 tas. Rectissimè non nemo: *quicquid habet ortus, &
 obitus timet.* Et licet discrimen aliquod inter
 nos nunc quidem fortuna, nunc potentia & opes,
 nunc virtus præstantiaquè animi faciant, hac fer-

A 2

rex

reæ tamen, ut ita loquamur, necessitatis lege
damnamur omnes, uti moriendum tandem fit, ex-
cedendumquè theatro, in quo hæctenus egeramus
partes. Esse quidem homini vita aliquantò longior
potest: perpetuam, aut quæ nunquam morte inter-
pelleretur, viventium habet nemo: Nam ea propri-
um quid solius est DEI, & quas secundo idem Deus
posuit gradu, mentium æternarum. Quibus pro-
ximè nexæ animæ sunt nostræ; quas ut ad sui imagi-
nem condidit rerum Opifex, sic immortales etiam,
voluit esse. Quod nec ipsum ignoratum penitus
Gentilibus. Qui ceteroquin Euripi aut maris habe-
re instar vitam humanam adserunt: in quâ ipsâ flu-
ctus sint assidui, sæpè tempestas, malacia & tran-
quillitas rara; portus, nisi mortis, nullus. Benè igi-
tur habet, si quis ex fluctibus istis citò in portum,
subvehitur, qui omnibus laboribus miseriisquè, quas
perpeffus hîc fuerat, finem imponat. Is non magis
queri debet, quàm qui citò navigavit, extractusquè
sivè impetio, sivè furori maris est. Stultissimos igi-
tur & ignavissimos pariter illos esse arbitrandum est,
qui malint affligi assiduè, quàm semel de vitâ exire.
Qvalem Mecænatem illum fuisse accepimus. Qui
non debilitatem recusavit, non deformitatem, non
acutam deniquè crucem, dummodò inter hæc ma-
la spiritus prorogaretur. Ab cujus sententiâ, sivè
delirio

delirio potius, non abesse constat *Iphigemiam* Tragicam illam, cui desipere videbatur, qui vellet mori; quæquæ multò existimabat satius, pessimè vivere, quàm bellè feliciterquæ finire. Ut non immeritò quispiam cum Poetâ hîc quidem exclamet:

Unusq; adeone mori miserum est!

Quod tantum profectò abest, uti potius vel beatissimis quibusque optanda mors sit, quin ipsis etiam sollicitanda precibus, uti accessum maturet, si fors aliquantò tardior ad fuerit. Est enim ipsa miseriorum molestiarumquæ omnium finis; & quod sapienter olim *Brachmanes* ac *Gymnosophistæ* statuebant, æternæ vitæ mortalis. Falluntur animi, si qui ex calamitatibus atq; laboribus, quibus vita hæc implicita nimioperè est, quærere beatitudinem satagant. Enimverò quidnam in hisce terris sperare aliud aut experiri habemus, quàm vallem confusionis, carcerem afflictionis, perpetuam & ab exilio non differentem peregrinationem, periculosam navigationem, malam mansionem? Quid verò hominem esse existimas? certè nil nisi imbecillitatis exemplum, verè spoliū temporis, verè ludum fortunæ, mancipiū laborum, miseriarum gymnasium, prædam deniq; mortis habere. Annè illustri satis documento constat, abs fletu nos statim, quod primum nascentium est omen, vitam auspicari, & velut invi-

tos

tos lucem suscipere? Annè certum manifestumq;
est, pueritiam inter flagra, robur ætatis verò inter
dura operum nos exigere, nunc spei, nunc metus,
nunc iræ, nunc amoris ludibria? Interea tempo-
ris morti semper crescere, & semper esse obnoxios?
Sanè enim, quamdiu carneam hanc gestare molem
necesse est, tamdiu ipsam nobiscum mortem cir-
cumferimus, non ante istā, quàm illā abjectā, depo-
situri. Et hæc demum profectò via est, quā eò per-
venire detur, ubi nulla amplius timendi caussa ur-
geat, ubiq; pro periculis securitas, pro labore quies,
pro dolore voluptas, pro ignominiā gloria, pro car-
cere libertas, pro exilio patria, pro alto portus, pro
orco deniq; celum sese insinuet. Facebat itaque
Mecanatis, &, quam diximus, *Iphigeniæ* dementia,
(quanquam impietatem etiam non abs re vocitare
habeas) vitæ amantissimorum, mortis osorum acer-
rimorum; Valeat contra *Brachmanum*, *Gymosophi-
starumq;* laudabilis sententia, mortem utiq; vitæ lon-
gissimè præferentium. Quam suam quoq; fecisse,
dum etiamnum nobiscum commoraretur, VIRUM
CL. Consultissimumq; DN. HINRICUM BIER-
MANNUM, curatissimè novimus cùm expietate,
quæ ipsi eximia in erat, tùm ex singulari rerum ea-
rum omnium contemptu, quas amare ceteroqui
mundus, aut habere in deliciis vita hæc nostra adso-
let.

let. Idem ille, si è fede jam suâ, in quâm elevatus per mortem est, parare responsa interrogantibus quiret, maximo fateretur opere, fuisse sese, dùm, in carne conspiceretur, miserum ab omni parte, vexatumq; : postquam autem finisset, seculoq; (qualiter *Tertullianum* loqui novimus) esset digressus, pervenisse ad gaudia longè majora, quàm quibus ulla mortalium lingua foret describendis. Nos tantum abest, uti **VIRO** felicitatem eximiam invideamus, uti potius de isthac, quam nactus nuperrime est, sanctissimâ luculentissimâq; coelestium conditione animitus gratulemur. Et cùm eò redacti nunc necessitatis simus, uti carendum honoratissimo **CIVE** membroq; sit, dabimus quàm maximè operam, uti animi ejus virtutumq; imaginem, quam in virâ & moribus ipsius contemplati non obscure sumus, nobiscum jugiter retineamus. Quæ enim melior viris egregiis referri gratia queat, quàm si eorum, postquam fata subierint sua, venerabiliter recordemur. Quare de **FUNCTO** breviter, & uti temporis ratio feret, jam porrò exponemus; inde ducturi initium, unde vitæ exordium ipsi fuit. Editus itaq; in lucem est **STRALSUNDI**, clarissimâ Pomeranorum Urbe, An. seculi currentis **XXI. die 20. Septembr.** Patre quidem **DN. HINRICO Bierman** / Cive dictæ Civitatis, & Mercatore primario;
Matre

Matre verò (quæ etiamnum, per DEI gratiam, superstitat) DOROTHEA Bocken; Matronâ præstantissimâ. Avusei fuit PETRUS Bierman; Avia, MARGARITA Schmiedes. Maternum Avum habuit NICOLAUM Bocken; Aviam ejusdem lineæ BARBARAM Dergnüssen; omnes eximios, suâque virtute pollentes. Quùm baptismo lotus ac per eundem nova creatura, certissimusq; regnorum celestium heres factus esset, & dein temporis ratio unquam videretur passura, assuefecit sese, ductu piissimorum Parentum, omni virtuti ac morum elegantia; quæ tantò in ipso paratior erat, quantò indoles ei contigerat aut natura felicior. Præceptoribus in Patriâ Scholâ usus est oppidò gnavis, rerumque suarum satagentibus: sub quibus eò etiam in studiis humaniorum literarum profecit usq; , uti An. 1640, dignus crederetur esse, qui in Academiam porrò iret, & ad majora accingeretur. Venit itaq; ROSTOCHIUM, tempusq; suum, quod quidem breve initio fuit, ita apud nos collocavit, uti non frustra huc abs suis missus videretur. Sequenti An. ad *Regio-montanam* secessit Academiâ, ibidemq; longe hæsit diutius, æque gnaviter functus usq; officio, & DNN. obinde Professoribus probatus laudatusq;. Ceterum visum tandem fuit Genitoribus, uti domum rediret, STOCKHOLMIAMq; in Comitatu clarissimorum virorum

virorum iret, quod instarent ibidem coronationis Regiæ so-
 lennia; quibus interesse, & oculum commodavisse planè
 perspicacem, id verò in rem Filii insigniter cessurum & di-
 cti parentes arbitrabantur, & idem ipse quoque omninò
 credebat. Proin abiit eò, quumquè non tantum inusitatas
 coronationis pompas studiosissimè adspectasset, sed & dein-
 præcipua SUECIARUM regna percurrisset, observassetq;
 quæ notatu digniora existimaret, præcipuè verò statum
 formamquè Regiminis attinere viderentur, in DANIAM
 sese contulit; inde (sed non ante, quàm, quod ibi quoque
 memorabile foret, fecisset suum) jussu SUORUM in *Belgi-
 um* profectus; post in GALLIAS, ubi biennium substitit, ist-
 hac præcipuè finì, uti sermone Gentis imbueretur; quem
 etiam non minus promtè, quàm vernaculum & intellige-
 re, & proferre didicerat. Quanquam studiorum etiam gra-
 tià in Celeberrimà *Aurelianensium* Academià annum ferè in-
 tegrum vixisse; indequè in BOEMIAM, MORAVIAMq;
 pedem movisse accepimus. Anno 1655. Rostochium re-
 dux, animum uxori applicuit, sociavitquè toro suo Femina-
 rum elegantissimam ANNAM ARNOLDIAM, Exi-
 mii VIRI Civisque nostratis primarii relictam Viduam:
 Faustissimo sanè fidere. Enimvero nec improle id conjugii
 fuit, ut ex quo tres ordine Filiæ nascerentur; I. DO-
 ROTHEA-SOPHIA, II. ANNA-CATHARINA
 (quanquam non nisi septendii ætatem ferentes; quod
 unum felicitatem conjugalem interpellare visum est) III.
 CATHARINA-ELISABETHA. Nec verò quiete ac
 pace etiam suâ torus iste caruit, quando Conjugum alter
 alterum mutuâ benivolentiâ, amore, honore, & nescio
 quibus non officiis demerebatur. Uti credas (quod apud
Minucium est Felicem) unam animam per duo sparsam cor-

B

pōra

pora fuisse. Anno 1663. ab Serenissimâ *Speciarum* Reginâ,
 CHRISTINA, vocatus ac constitutus est Provincialis Po-
 meraniæ iudex, qui eorum curam bonorum inspectionemq;
 haberet, quæ ad Regiæ MAJESTATIS mensam convi-
 ctumquæ attinerent. Quam spartam adeò fideliter inte-
 grum ferè triennium eximiequæ ornavit, uti omnium bo-
 norum laudem, ipsius etiam REGINÆ encomia mere-
 retur. Medio Anni hujusce JUNIO, quum celum nil nisi
 ipsos ignes spiraret, ac tellus universa prodigioso æstu conflag-
 gratura videretur, officii expediendi gratiâ, diversimodè ni-
 hilominus proficisci jussus, ardorequæ solis adeò defatigatus
 in viâ est NOSTER, uti venæ sectionem suprema impo-
 suerit necessitas. Quæ quidem facta eventu sub initium
 non prorsus infelici. Videbatur enim res valetudinis jam
 itura in melius. Ceterum 9. hujus Augusti, versa in pejus
 sunt omnia; vexariquæ VIR planè eximius iteratis animi
 deliquiis capit. Quocirca quum jam faciliè auguraretur, de
 sese quid futurum brevi esset, princeps ipsi hæc cura fuit, uti
 reculas suas providè colligeret, sequè ad beatum ex hac vitâ
 discessum præpararet. Quâ finem non saltem & legit & cecini-
 nit, & meditatus est, quæ sanctissimo proposito servitura
 viderentur; sed & accersendum curavit VIRUM Pl. Re-
 verendum Clarissimumquæ DN. M. ZACHARIAM
 ROTHMANNUM, Ecclesiastâ *Stralsundensium* benemerenti-
 ssimum, abs quo ultimo viatico (sanctissimis epulis ipsa
 etiam de valetudine nimio perè quæstâ & decumbens Uxor
 interfuit) instrueretur. Nequæ enim animæ suæ salubrius
 ullo alio provisurum, quam hoc modo arbitrabatur. Voti
 factus compos, & tam divinâ celestiquæ medicinâ singulari
 devotione usus, quum in ceterâ omni spem repositam videret
 omnino nullâ, totum post divinæ se voluntati commisit
 atquæ

atquè beneplacito; saltem hoc unum precatus, ne, quàm
res valetudinis desperata jam omnis foret, torqueri sese
diu supremum Numen pateretur, sed sanctissimarum ani-
marum consortio mox, mox, adnumeraret. Incredibili
enim teneri desiderio videndi eum, per cuius sanguinem re-
dentus preciosè foret. Factum est petito satis, sic uti 13.
Augusti, inter octavam nonamquè vespert. plenus optimæ
spei ac fidei, sensuum omnium compos, in ipso ætatis etiam-
num flore, (quippe 44. annos, & aliquot præterea menses
saltem natus) placidissimâ morte dissolveretur. CONSER-
VATOR, cuius meritis unicè filius est, immarcescibilem
jam ei coronam illam imponit, quæ omnes utiquè manet,
qui perseverant in fide in ipsum usquè ad finem. Sed nec
ab studio bonorum operum unquam sese permiserint divel-
li. Nam etiam ipsum in rem celestem plus fortè facit, quàm
existimari abs quoquam (jurârim) possit. NOSTRO
data jugiter (ex re & verò id adscribimus) fuit opera, ne,
quàm bellè crederet, turpiter vivere videretur. De san-
ctimoniâ VIRI paucula subindè, prout occasio ferebat, ad-
scripsimus. Quanta præterea pietas in eodem reverentia-
què Numinis semper fuerit, iis præcipuè innotuit, qui inte-
riorem ipsius vitam, & qualis maximè domi erat, contem-
platifuere. Nam uti in ceteris rebus mirè alienus ab osten-
tatione omni erat, nihilquè omnino simulabat; ita eum
morem in divinis quàm maximè detestabatur. De sobrie-
tate hominis ac temperantiâ dicendum non est, quæ hodiè
inter Virtutes vix tenet locum, & utraque tamen in ipso fuit
eximia. Nec de candore etiam, quem plerique nunc pro ru-
ditate atquè inscitiâ habent; ipse tamen adeò strictè semper
studiosequè coluit, uti nunquam

Ore aliud, tacitoq; aliud sub corde foveret.

B 2

Ceterum

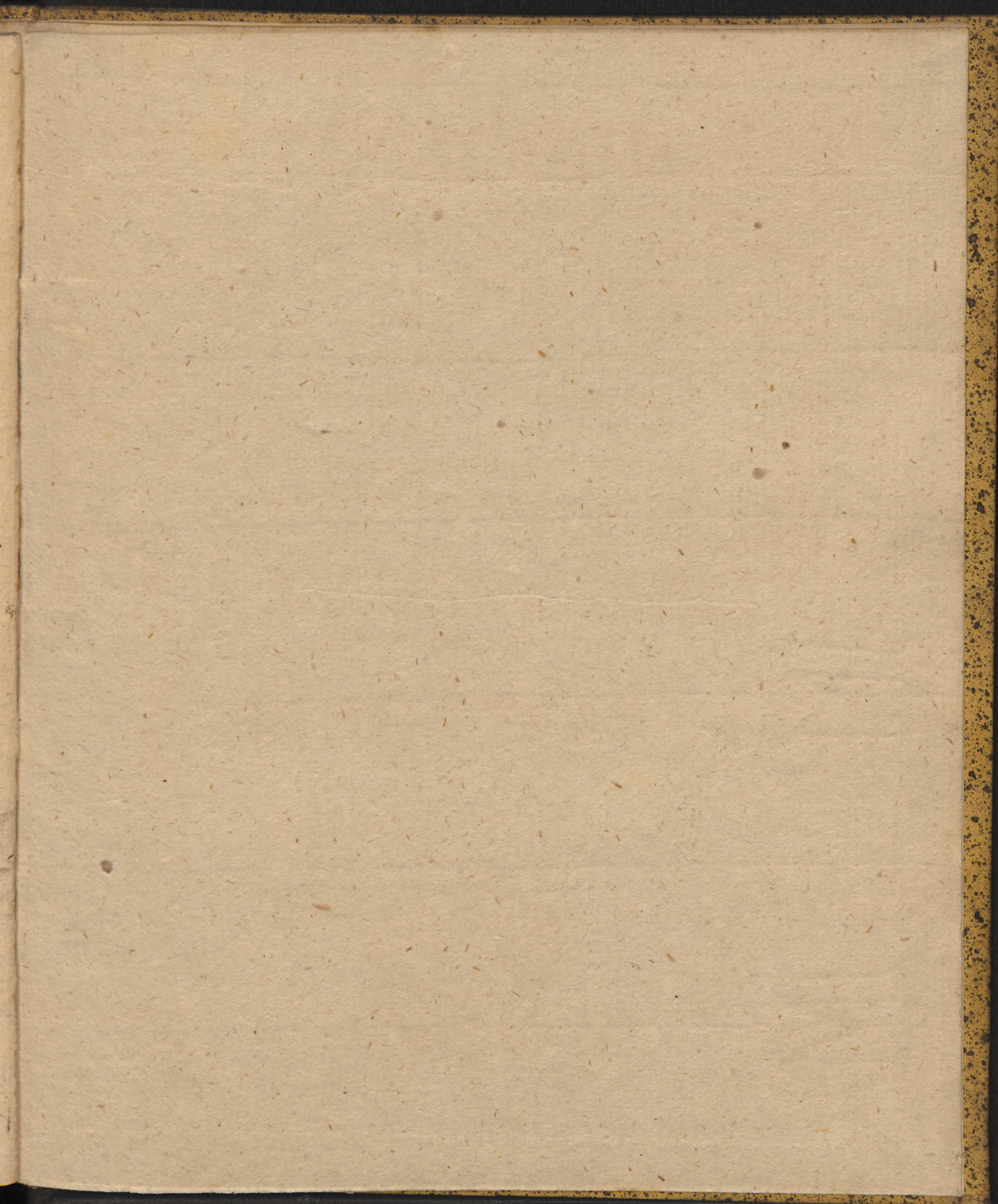
Ceterū hoc ipso 26. Aug. currentis die, ex anime cor-
pus Matri tetra STRALSUNDI mandabitur. No-
strarum omninò partium, CIVES ACADEMICI,
fuerit, quū corporis non possumus, animi adfe-
ctusq; præsentia ire exequias, nec ullā ratione per-
mittere, uti tam eximius VIR, tamq; præclarus CI-
VIS memoriā nostrā excidisse unquam videatur.
Quin, officii quoq; ac pietatis utique nostræ existi-
bimus, relictæ viduæ, ex inopino hoc Mariti suavis-
simi casu, ipsi quoq; tantum non funere suo mersæ
(quid enim discidio istiusmodi tam sanctè inter se
amantium excogitari acerbius unquam possit?) Spi-
ritus S. singularem præsentiam, quæq; eundem
auctorem habeant, firmissima solamina
unanimiter adprecari.

P. P. Rostochi, ANNO M. DC. LXVI.
die XXVI. Augusti.

Sub sigillo Rectoratus.

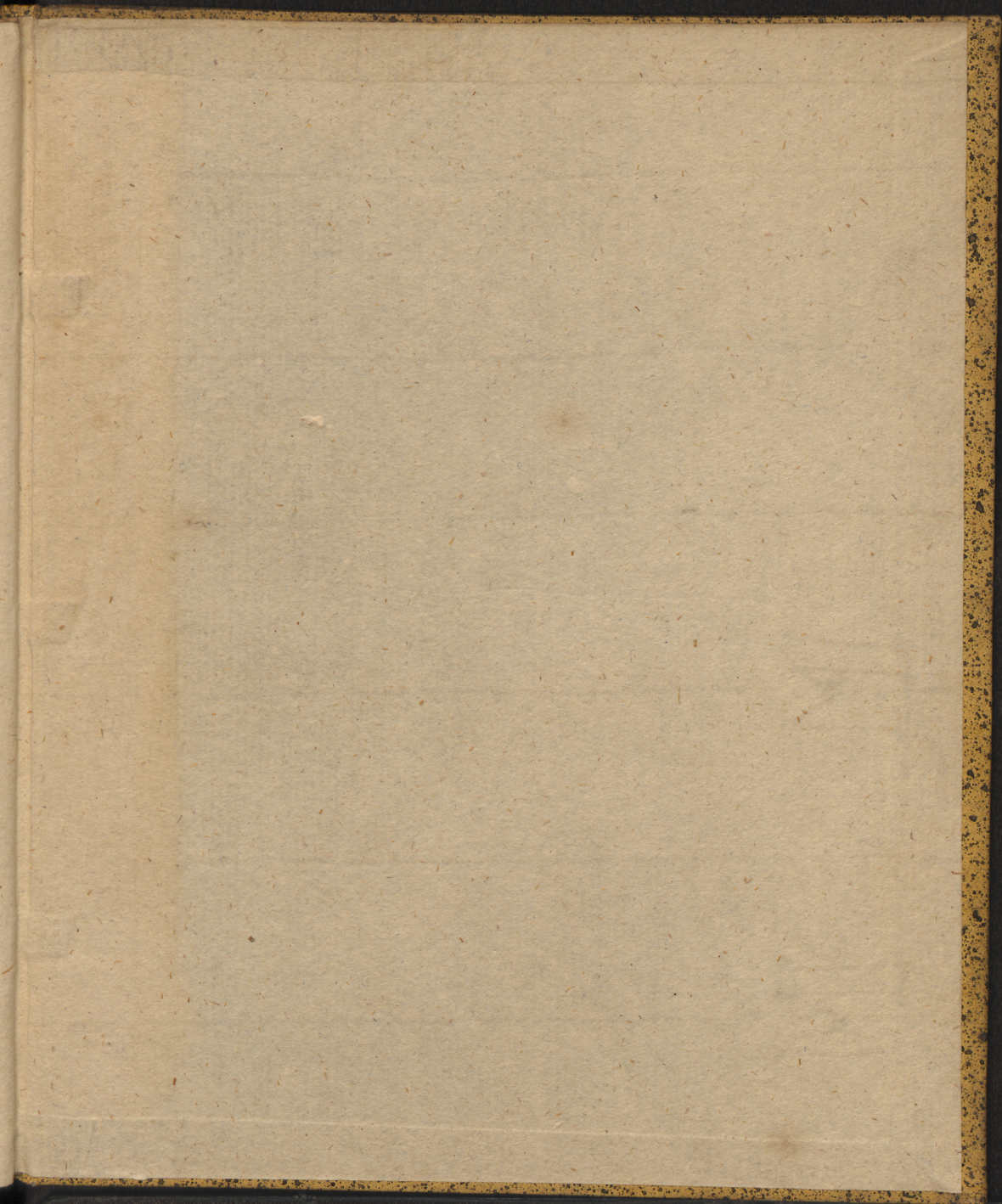

GK

Universitäts
Bibliothek
Rostock

http://purl.uni-rostock.de/rostdok/ppn746813988/phys_0020

DFG

atque beneplacito; saltem hoc unum
res valetudinis desperata jam omnis
diu supremum Numen pateretur, si
marum consortio mox, mox, adnu-
enim teneri desiderio videndi eum, po-
dentus preciosè foret. Factum est
Augusti, inter octavam nonamque
spei ac fidei, sensum omnium compo-
num flore, (quippe 44. annos, & alii
saltem natus) placidissimâ morte dissi-
VATOR, cujus meritis unicè fides
jam ei coronam illam imponit, quæ
qui perseverant in fide in ipsum usque
ab studio bonorum operum unquam
li. Nam etiam ipsum in rem celestem
existimari abs quoquam (jurârim) p-
data jugiter (ex re & vero) id adscribi
quum bellè crederet, turpiter vivere
etimonîa VIRI paucula subindè, pro-
scripsimus. Quanta præterea pietas
quæ Numinis semper fuerit, iis præcipi-
riorem ipsius vitam, & qualis maximè
platifuere. Nam uti in ceteris rebus
tatione omni erat, nihilquæ omnino
morem in divinis quàm maximè dete-
tate hominis ac temperantiâ dicendum
inter Virtutes vix tenet locum, & utra-
eximia. Nec decandore etiam, quem p-
ditate atque inscitia habent; ipse tam
studiosequè coluit, utinunquam

Ore aliud, tacitoq; aliud sub corde

B 2

the scale towards document

ne, quàm
queri sese
narum ani-
Incredibili
guinem re-
sic uti 13.
us optimæ
atis etiam-
ea menses
CONSER-
cessibilem
uè manet,
Sed nec
rint divel-
acit, quàm
STRO
opera, ne,
Defan-
erebat, ad-
everentia-
qui inte-
contem-
ab offen-
ita eum
de sobrie-
uæ hodiè
in ipso fuit
ic pro ru-
tè semper

Ceterum